

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2184/2015
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца М.К., из Б., чији је пуномоћник В.Д., адвокат из Н., против туженог Т.Т.С. ... В. ДОО Н., чији је пуномоћник Д.Р., адвокат из Н., ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 2556/14 од 25.12.2014. године, у седници већа од 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 2556/14 од 25.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1. 790/12 од 11.04.2014. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог од 12.08.2011. године којим му је отказан уговор о раду. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да га врати на рад, распореди на раније или одговарајуће послове и исплати неисплаћену зараду почевши од 15.08.2011. године до дана враћања на рад, уз уплату доприноса обавезног осигурања за исти период. Ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 185.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1. 2556/14 од 25.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.

125/04, 111/09) који се примењује по основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

По оцени Врховног касационог суда, у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право, члан 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/09, 61/05) када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог којим му је отказан уговор о раду, враћање на рад и исплату неисплаћених зарада. Наиме, утврђено је да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је отказним решењем стављена на терет, односно да је у периоду од 06.12.2010. године до 29.07.2011. године без знања послодавца у продајним просторијама туженог у Б. продавао и посредовао приликом продаје полиса осигурања D.g. АД, путницима којима су продаване карте на линијама на којима саобраћа тужени. Тужилац је ове активности обављао противно члану 4. Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог, којим су прописани послови и радни задаци административног радника – референта продаје, па је стога правилан закључак нижестепених судова да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, у смислу члана 179. тачка 2. Закона о раду, што представља довољан разлог да се тужиоцу откаже уговор о раду, без обзира на постојање других повреда радне обавезе и радне дисциплине, које су му отказним решењем стављене на терет. Стога тужени није у обавези да тужиоца врати на рад и исплати му неисплаћене зараде, у смислу члана 191. ст.1. и 2. Закона о раду, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке, у смислу члана 405. став 2. ЗПП, будући да се у ревизији појављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрјевић, с.р.**